

„Neorganizovaní. Proto jsem tady.“ Otočil se a procházel kolem dlouhé řady operátorů u počítačových terminálů. Došel až k taktické stanici, která zobrazovala všechny lodě v této oblasti. Odstrčil mladého kadeta Cauleyho a klepl na příkazovou klávesu. Pak ustoupil od ovládacího panelu a ztuhl. Zdálo se, že nepřítomně hledí do prázdna.

„Pane?“ vyjelo z vynervovaného Cauleyho.

„Stáhl jsem si výstupy z vaší obrazovky do optických implantátů,“ odpověděl Vidan. „Zatímco budu číst, můžete se vrátit ke své práci.“ Taktický důstojník to učinil. Sloane si pomyslela, že se mu jistě ulevilo, když nemá kyborga za zády. Vidianovy způsoby byly nepochybně podivné, ale účinné. Proto byl na její lodi. Někdejší průmyslník byl dnes císařovým oblíbeným odborníkem na efektivitu.

Továrny na planetě Gorse produkovaly rafinovaný thoriid. Byla to vzácná strategická látka, které bylo třeba obrovské množství na různé imperiální projekty. Surovinu k ní však nyní dodávala Cynda, její měsíc: proto ta dopravní zácpa nákladních lodí křižujících prázdnotu mezi dvěma vesmírnými tělesy. Císař vyslal Vidiana, aby zvýšil výrobu. Byla to práce, pro kterou měl jedinečné schopnosti.

Byl známý tím, že dokázal vymačkat poslední erg energie, poslední kilogram suroviny, poslední jednotku průmyslové výroby z jednoho světa po druhém. Nepatřil k nejužšímu okruhu císařových poradců – zatím. Sloane bylo jasné, že toho brzy dosáhne, pokud se mu nevrátí jeho nemoc, která ho před lety zničila. Za své miliardy si pořídil nový život a vypadal odhodlaný k tomu, že ani on, ani nikdo jiný z něj nepromarní jediný okamžik.

Co k ní nastoupil na loď, nevedla s ním ani jeden rozhovor, ve kterém by ji alespoň dvanáctkrát nepřerušil.

„Upozornili jsme místní důlní cech na váš příjezd, hrabě. Součty produkce thorilidu –“

„– už přicházejí,“ dokončil Vidian a s tím odkráčel k dalšímu datovému terminálu v zadní části můstku.

Komandér Chamas se k ní přidal až o poznání později a od hraběte se držel mnoho metrů daleko. Před svým padesátým rokem ho v hodnosti přeskočilo několik mladších důstojníků. Měl příliš v oblíbenosti drby.

„Víte, co jsem slyšel?“ otázal se potichu. „Že si svůj titul koupil.“

„Překvapuje vás to? Všechno ostatní má umělé,“ zašeptala Sloane. „Lodní lékař si dokonce myslí, že některé jeho části byly dobrovolně...“

„Těmi úvahami marníte čas,“ přerušil je Vidian, aniž vzlédl od terminálu.

Sloane se rozšířily její černé panenky: „Promiňte, pane...“

„Zapomeňte na formality... a na omluvy. Ani k jednomu není důvod. Ale je dobré, když bude vaše posádka vědět, že někdo stále poslouchá... a možná má dokonalejší sluch než vy.“

I kdyby si ho měl koupit v obchodě, pomyslela si Sloane. Rozedrané masité laloky, ve které se proměnily jeho uši, byly obdařeny jedinečnými naslouchátky. Mohly slyšet slova, ale nejen je. Přistoupila k němu.

„Přesně tohle jsem očekával,“ pronesl Vidian a zíral před sebe, jako by viděl něco neviditelného. „Říkal jsem císaři, že poslat mě sem se vyplatí.“ Řada světů s deficitní produkcí, kde se vyrábělo něco kriticky důležitého pro bezpečnost Impéria, už nepodléhala místním vládcům, ale Vidianovi: planeta Gorse byla z nich zatím poslední. „Chaotická práce možná nevalila za Republiky, ale Impérium znamená řád místo chaosu. To, co tady děláme – i v tisících soustav podobných této –, nás přibližuje ke konečnému cíli.“

Sloane chvíli přemýšlela: „K dokonalosti?“

„K tomu, co chce císař.“

Pokyvovala hlavou. Z Vidianova reproduktoru na krku vy-